

andring i Telegramtarterne — at man denne Gang ikke kan tage den kongelige Resolution tilbage, erkjender jeg, og at der er formel Gjennemmel for den, erkjender jeg ogsaa — at Regjeringen da ikke foreslaar den, men fastsætte den ved en Lov.

Til Slutning vil jeg tillade mig at rette et Par Bemærkninger til den ærede Landsstingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), som jeg takker for hans Foredrag igaar, ikke just fordi jeg lærte saa Meget deraf, men fordi jeg fandt det meget karakteristisk. Han advarede mod at sætte Haardt mod Haardt. Deri er jeg ganske enig med ham, og navnlig forsaavidt han misbilliger, at man bruger det meget stærke Udtryk „Ramp“ i vore rent borgerlige Forhold, er jeg ogsaa enig med ham. Jeg holder mere af at slaa til end at snalle om det isorveien; men iøvrigt tror jeg ikke, der er nogen Anledning til at anbefale Landsstinget ikke at sætte Haardt mod Haardt; thi er der nogen af de lovgivende Forsamlinger, der i den Tid, da baade det ærede Medlem og jeg have haft Sæde her i Thinget — jeg har fiddet her dobbelt saalænge som han, men det kommer ikke i Betragtning — som har vist Fredelighed og Elbsjælighed til at straffe sig til det Alleryderste for at komme overens, saa tror jeg, det er Landsstinget, og navnlig tror jeg, at det ærede Medlem ikke vil forholde mig det Vidnesbyrd, at, hvor vi have fiddet sammen i Sællesudvalg, har jeg ikke været den mest paastaaelige. Den ærede Landsstingsmand har fuldkommen Ret i, at vi ere et godmodigt Folk, og det gjælder ikke blot den Del af Folket, som han nærmest tænker paa, jeg tror, det gjælder om os Alle sammen; men ved Siden af denne Godmodighed have vi adskillige andre Egenskaber, der ikke ere saa ubetinget anbefalelsesværdige; vi ere noget magelige, noget letsinde og noget siffige (Nei!); ja, den ærede Taler maa tillade mig at anføre et Par Exempler derpaa, og det ene vil jeg tillade mig at hente fra ham selv. Det første Exempel vil jeg hente fra hans ærede Kollega, den ærede Landsstingsmand for 3die Kreds (S. Andersen), som igaar tilkjendegav sin overordentlig varme Følelse for Embedsmændene. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at det ærede Medlem mente, hvad han sagde; men hans Opfordring vilde ganske vist have været langt anderledes paa sin Plads, hvis den var bleven fremsat paa et andet Sted, hvorind den her turde være temmelig overflødig. Det ærede Medlem turde altsaa have den lille Tanke bagved? Det var rart, hvis vi, for at faae de af os elskede Embedsmænd hjulene, vilde indrømme, at Lønningstilløget blev givet paa Finantsloven. Det ærede Medlem for 9de Kreds var ogsaa igaar lidt siffig; han talte om, at Folket ikke kunde finde sig i, at de sode ved Roret, som havde staaet derved under store Begivenheder. Det er en ganske mærkelig Yttring; thi i hele

den øvrige Verden er det netop en Grund for at have Lidsid og Hengivenhed til Folk, at de have staaet ved Roret under store Begivenheder; men hvad mente det ærede Medlem med store Begivenheder? Ja, han mente utvivlsomt ulykkelige Begivenheder; men det kan jo heller ikke geraade en Mand til Forklemelse eller Nedsættelse af hans Rygte, at han har været saa uheldig at leve under ulykkelige Tidsforhold. Nei, der laa noget Andet bagved; det ærede Medlem sagde det ikke, jeg vil slet ikke gjøre ham nogen Bebreidelse i den Henseende; men paa et andet Sted udtrykker man det saaledes, at disse Mænd have fat tre Hertugdømmer til. Det er den samme Tanke, der laa i det ærede Medlems Ytringer, men han udtrykte sig overordentlig fint og siffigt, saaledes at intet Menneſke kan gjøre ham Noget for, hvad han sagde. Jeg vil ikke gjøre mig til Forsvarer for Fortidens Politik, som jeg tildeels selv har opponeret imod; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at der skyldes de samme Mænd, som have staaet ved Roret under store Begivenheder, overordentlig stor Taknemmelighed, fordi det ikke blot er dem, der have staaet den fri Forsatning, men det er ogsaa dem, der i 25 Aar have baaret den, og som vi skyldes de allerfleste af de store, betydelige Reforme i alle Forhold, der ere skete. Jeg siger dermed ikke, at vor Tilstand er fuldkommen, eller at der ikke er Meget, som trænger til Forandring; jeg indrømmer gjerne, at det er Tilfældet; men Alt kan umuligt ske paa eengang, dertil er vort Folk aldeles ikke oplagt. Folket er i Grunden mere konservativt end radikal, og det er noget Fremmed, der kommer ind, naar der stormes saa voldsomt frem og kræves Reforme, thi det er et historisk Folk, der i Grunden holder af det Gamle og Tilvante. Det er ogsaa mærkeligt, at de, der kræve disse Reforme, ikke ere os, som man besylder for at staa paa en fremmed Jordbund, og for ikke ret at ville gaa med Folket; men det er Folk, der ere komne fra Folkets egen Midte. Smidertid har det ærede Medlem Ret i een Ting, og det er, at der vilde ske Folket en stor Vret, hvis der skete nogen Forandring i Forsatningen; men det tror jeg heller ikke noget fornuftigt Menneſke tænker paa. Er der Noget, der tænker derpaa, saa er det i alt Fald et saa forsvindende Mindetal, at man ikke behøver at tage noget Hensyn dertil. Jeg beder de Herrere være overbevisede om, at vi Andre holde lige saa meget paa Forsatningen som de; men de trænge undertiden til at faae at vide, at en Forsatning er et fint Instrument, der skal behandles med en vis Forsigtighed og Lempelighed, og tager man for haardt paa det, gaar det i Stykker; men det, at man giver de Herrere en Advarsel i saa Henseende, er slet ikke at regne lige med en Tilkjendegivelse af, at man ønsker at faae Forsatningen bort. Det ærede Medlem talte dernæst om den offentlige Presse, og for den har jeg maaste